

Kütahta'da
Yâkub Çelebi
Külliyesi

revak şeklindedir. Sivri kemerle dışarıya açılan revak yanlarda pandantifli, ortada mukarnas dolgulu üç basık kubbe ile örtülüdür. Revakın ortasındaki kapıdan geniş, kubbeli, aydınlık fenerli ve şadırvanlı bir orta mekâna geçilir. Ferah bir iç avlu konumundaki bu mekâna üç yönden kubbeli birer eyvan açılmaktadır. Dikdörtgen kuruluşlu eyvanların kubbeleri iki yana atılmış kemerlerin üzerine oturmaktadır. Girişin karşısındaki eyvanın zemini 20 cm. kadar yükseltilmiş, diğerleri düz bırakılmıştır. Yapıda yan eyvanlarla girişin iki yanında kalan boşluklara kubbeli birer oda inşa edilmiştir. Birer kapı ile orta mekâna açılan bu odaların içlerinde birer adet ocak bulunmaktadır.

Zemini yükselttilerek diğer eyvanlardan ayrılan ana eyvanının güney (sol) duvarında iki pencere vardır. İlk mihrabın bu iki pencere arasında yer aldığı söylenmektedir. Bu tip yapıların diğer örneklerinde görüldüğü gibi mihrabın burada olması mâkuldür. Günümüzde mihrap güney eyvanının türbe kademesiyle birleştiği yerdedir. Üçgen alınlığından XIX. yüzyılda buraya yerleştirildiği anlaşılmaktadır. Yine bu yüzyılda büyük bir onarım geçiren yapının duvarlarında ve özellikle pencerelerinde görülen bazı değişiklikler bu tamire işaret etmektedir. Onarım sırasında giriş kapısının üçgen alınlığı ve söveleri yenilenmiş, yuvarlak kemerli ve taşkın söveli duruma getirilen pencereler içeriye doğru pahlanarak genişletilmiştir. Ayrıca yan odalarda bulunan ocakların yaşmakları da yenilenmiştir. İmaret 1954'te Millî Eğitim Bakanlığı tarafından tamir ettirilmiş ve Vahid Paşa İl Halk Kütüphanesi olarak kullanılmaya başlanmıştır. Onarım sırasında binanın sonradan yapılan, dört yöne meyilli kiremit örtülü ahşap çatısı kaldırılarak kubbeler dışarıdan görülecek hale getiril-

miştir. 1999'da Çini Müzesi olarak düzenlenen yapı günümüzde de aynı fonksiyonu sürdürmektedir.

Türbe Kütahta ve çevresinde yaygın biçimde görülen eyvan tipi türbe şeklindedir. Güney eyvanının hemen arkasında yer alan türbe eyvandan daha küçük olup basık bir kubbe ile örtülüdür. Geniş bir sivri kemerle eyvana açılan türbenin zemini yerden 105 cm. kadar yükseltilmiştir. Türbede II. Yâkub Bey ile eşi Paşa Kerime Hatun'a ait iki sanduka bulunur. Sandukalar ve türbenin zemini, altıgen firûze renkli çinilerin arasına yerleştirilen üçgen lâcivert çinilerle kaplanmıştır. Çoğu geç döneme ait olan bu çiniler arasında renkli sır tekniğinde yapılmış rûmî motifli birkaç parça bordür çinisi vardır.

İmaret mescidinin güneydoğu köşesinde yer alan medrese "U" şeklinde düzenlenmiş olup revaksız dar bir avlu etrafında sıralanan dokuz hücreden meydana gelmektedir. Eski bir fotoğrafından avlu kapısı yakınında yüksek bir eyvanının varlığı anlaşılmaktadır. Külliyeinin çok önemli Türkçe taş vakfiyesi önceleri bu eyvanda bulunmaktaydı. Ayrıca bu eski fotoğrafta medrese hücrelerine ait olduğu sanılan yan yana küçük baca dizileri görülmektedir. 1935 yılına kadar bir bölümü ayakta kalan medrese bu tarihten itibaren tamamen ortadan kaldırılmış ve büyük kısmının üzerinden Gediz caddesi geçmiştir. Bu esnada taş vakfiye de buradaki yerinden alınıp imaret mescidinin giriş revakındaki yerine konmuştur. Vakfiyede kütüphanesi için bir memurun tahsis edildiği belirtilen yapının külliye binaları arasında yer aldığını düşünmek mümkündür.

Ulucaminin güneybatısında kesme taştan büyükçe bir yapı kalıntısı mevcuttur. Kare planlı, prizmatik Türk üçgenleriyle geçişi sağlanan, tuğla kubbe ile örtülü ya-

pının doğusunda eyvan şeklinde bir uzantı yer almaktadır. 1960 tarihli imar komisyonu raporunda yapıdan, 1737'de Müftü Abdullah Efendi tarafından inşa ettirilen Müftü Efendi Kütüphanesi diye bahsedilmektedir. Ancak XIV. yüzyılın sonu ile XV. yüzyılın başlarına ait üslûp özellikleri gösteren yapının II. Yâkub Bey Külliyesi'ne ait kütüphane binası olabileceği düşünülebilir. Germiyanogulları Beyliği'nin Kütahta'daki bu en önemli yapısı günümüzde imaret ve türbesiyle varlığını sürdürmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Ali Kızıltan, *Anadolu Beyliklerinde Cami ve Mescitler*, İstanbul 1958, s. 81; Ayverdi, *Osmanlı Mi'marisi II*, s. 516-518; Mustafa Çetin Varlık, *Germiyanogulları Tarihi: 1300-1429*, Ankara 1974, s. 111; a.mlf., *XVI. Yüzyılda Kütahta Sancağı*, Erzurum 1980, s. 174; a.mlf., "Germiyanogulları Beyliği", *Anadolu Selçukluları ve Beylikler Dönemi Uygurluğu* (haz. Ahmet Yaşar Ocak), Ankara 2006, I, 153-157; Ara Altun, "Kütahta'nın Türk Devri Mimarisi-Bir Deneme", *Kütahta: Atatürk'ün Doğumunun 100. Yılına Armağan*, İstanbul 1981-82, s. 288-304; a.mlf., *Ortaçağ Türk Mimarisinin Anahatları İçin Bir Özet*, İstanbul 1988, s. 69; Oktay Aslanapa, *Türk Sanatı*, İstanbul 1984, s. 219; A. Osman Uysal, *Germiyanogulları Beyliğinin Mimari Eserleri*, Ankara 2006, s. 125-140; Semavi Eyice, "İlk Osmanlı Devrinin Dinî-İçtimâî Bir Müessesesi: Zâviyeler ve Zâviyeli Camiler", *İFM*, XXIII/1-2 (1963), s. 40-41.

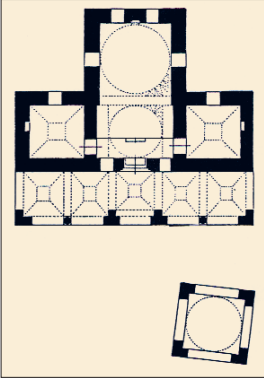
GÜLBERK BİLECİK

YÂKUB ÇELEBİ ZÂVİYESİ ve TÜRBESİ

İznik'te

XIV. yüzyılın ikinci yarısında
inşa edilen zâviyeli cami ve türbe.

Sultan I. Murad'ın oğlu Yâkub Çelebi tarafından 791 (1389) yılından önce yaptırılmış olan binanın kitabesi yoktur. 1919 yılına kadar fonksiyonunu sürdürmüş, bir süre boş kaldıktan sonra 1934'te müze deposu yapılmış, 1963'te onararak yeniden ibadete açılmıştır. Yapı yakın zamanda esaslı bir onarım daha görmüştür. Zâviyeli / tabhâneli diye adlandırılan plan grubu içerisinde değerlendirilen yapı bir sıra kesme taş, üç sıra tuğla ile almaşık örgülü duvarlara sahiptir. Duvarların üstü tuğladan kirpi saçaklarla sonlanmış, üst örtüyü meydana getiren kubbe ve tonozlar dıştan hafif kavisli kiremitlerle kaplanmıştır. Yapının önünde beş birimli bir revak bulunmaktadır. Revak köşelerde birer "L", orta eksende iki "T" şeklinde pâyeye ve aralarda birer sütuna oturan sivri kemerli açıklıklıdır. Devşirme olarak kullanılmış olan sütun başlıkları antik döneme aittir. Ke-

Yâkub
Çelebi
Zâviyesi
ve Türbesi'nin
planı

merler duvar örgüsünde olduğu gibi taş ve tuğla almaşık örgülüdür. Kemer aralarında ahşap gergiler yer almaktadır. Üstte tuğladan kirpi saçaklarla son bulan ve orta eksenli yanlardan daha yüksek ele alınmış olan revakın bütün birimlerinin üzeri aynalı tonozlarla örtülüdür. Yapıya geçişi sağlayan eksendeki kapı dikdörtgen bir çerçeve içinde sivri kemerli alınlık altında dikdörtgen açıklıklıdır.

Sofa mekânını giriş revakına bağlayan kapının iki yanında yer alan, sivri kemer altında dikdörtgen açıklıklı birer pencere de sofa mekânıyla bağlantılıdır. 6,50 x 4,70 m. ölçülerindeki dikdörtgen planlı sofanın iki yanı geniş yuvarlak kemerlerle geçilmiş olup ortada elde edilen kare bölümün üzeri prizmatik üçgenlerle geçişi sağlanan kubbeyle örtülmüştür. Prizmatik üçgenleri barındıran bölüm dıştan onikigen kasnak şeklinde düzenlenmiştir. Kasnakta pencere bulunmamaktadır. Sofanın üzerini örten kubbede vaktiyle bir aydınlık fenerinin varlığı tesbit edilmiştir, bunun 1963 yılındaki tamirde kapatıldığı bilinmektedir. Kapıya yakın konumda iki basamaklı bir merdivenle sofanın zemini kademeli olarak ele alınmıştır. Sofa mekânından girişin iki yanında yer alan, dikdörtgen açıklıklı birer kapıyla tabhâne odalarına geçiş sağlanmaktadır. 4,70 x 4,70 m. ölçüsünde kare planlı bu odalar, aynalı tonozla örtülü olup girişin karşısında ocak nişi ile güney yönünde sivri kemerli alınlıklı dikdörtgen açıklıklı birer pencereye sahiptir. Ocakların kare kesitli bacalarının bulunduğu, eski fotoğraflarda görülmektedir.

Mihrabın yer aldığı bölüm sofa mekânına büyük bir sivri kemerle bağlanmaktadır. Kemer altı hariç yaklaşık 6,20 x 6,20 m. ölçüsündeki bu birim prizmatik üçgenlerle geçişi sağlanan daha yüksek bir kubbeyle örtülüdür. Prizmatik üçgenlerin olduğu geçiş bölümü dıştan yuvarlak kasnaklıdır; iki yanda ve mihrabın üzerinde

sivri kemerli açıklıklı birer penceresi vardır. Altta mihrabın iki yanında ve yan duvarlarda sivri kemerli alınlıklı ve dikdörtgen açıklıklı birer pencere mevcuttur. Duvar yüzeyinden öne çıkan süslemesiz mihrap yuvarlak nişi olup 1963 onarımında yeniden yapılmıştır. Yapıdaki süslemesiz ahşap minber ve vaaz kürsüsü de yenidir. Yapının önünde Yâkub Çelebi için inşa edilen kare planlı ve kubbeyle örtülü bir açık türbe bulunmaktadır. "L" şeklinde dört köşe pâyesi üzerine oturan sivri kemerli açıklıklara sahip türbe 6,50 x 6,50 m. ölçülerindedir. Ayaklar ve kemerlerde bir sıra kesme taş, üç sıra tuğla kullanılmış olup tuğladan kirpi saçaklar vardır. Türbenin kemer açıklıkları vaktiyle örülerek kapatılmış ve duvar yüzeylerinde dikdörtgen açıklıklı pencereler açılmıştır. 1963 onarımında bu duvarlar kaldırılmıştır. 791'de (1389) ölen Yâkub Çelebi, Bursa'da babasının türbesine defnedildiğinden İznik'teki bu yapı makam türbesi olarak kalmış ve ya inşa edilmiş olmalıdır.

BİBLİYOGRAFYA :

K. Otto-Dorn, *Das Islamische Iznik*, Berlin 1941, s. 60-63; Ayverdi, *Osmanlı Mi'mârîsi I*, 328-332; Metin Sözen v.dğr., *Türk Mimarîsinin Gelişimi ve Mimar Sinan*, İstanbul 1975, s. 52; Oktay Aslanapa, *Yüzyıllar Boyunca Türk Sanatı (14. Yüzyıl)*, İstanbul 1977, s. 197; a.mlf., *Osmanlı Devri Mimarîsi*, İstanbul 1986, s. 11; S. Yıldız Ötügen v.dğr., *Türkiye'de Vakıf Abideler ve Eski Eserler*, Ankara 1986, IV, 253-256; Semavi Eyice, *İznik: Tarihiçesi ve Eski Eserleri*, İstanbul 1988, s. 40-41; a.mlf., "İlk Osmanlı Devrinin Dini-İçtimai Bir Müessesesi: Zaviyeler ve Zaviyeli Camiler", *İFM*, XXIII/1-2 (1962-63), s. 33; C. Gurliitt, "Die islamischen Bauten von Iznik-Nicea", *OA*, III (1912), s. 55-56, rs. 22-24; Ali Saim Ülgen, "İznik'te Türk Eserleri", *VD*, sy. 1 (1938), s. 66-67.

AHMET VEFA ÇOBANOĞLU

YA'KÜB-i ÇERHÎ

(يعقوب چرخى)

Ya'küb b. Osmân b. Mahmûd
el-Gaznevî el-Çerhî
(ö. 851/1447)

Nakşibendî şeyhi.

Afganistan'ın Lûgerd (Logar) vilâyetinin Çerh köyündendir. Babası takvâ sahibi bir kişiydi ve ataları Çerh yakınlarında Serrez köyünde yaşamıştı. Gençliğinde rüyasında Hızır'ı gördüğünü ve onun tavsiyesiyle ilim tahsiline başladığını söyleyen Çerhî bir süre Herat'ta dinî eğitim gördü. 782'de (1380) Buhara'ya gidip tefsir ve fıkıh okudu, fetva verme icâzeti aldı. Bir süre sonra Mısır'a gitti ve Şehâbeddin es-Sayrâmî'nin talebesi oldu. Zeyniyye tarikatının piri

Zeynüddin el-Hâfî bu dönemde onun ders arkadaşlarındandı. Çerhî Buhara'ya döndüğünde Bahâeddin Nakşibend'e intisap etti. Onun vefatı üzerine on bir yıl halifesi Alâeddin Attâr'ın sohbetlerine devam etti. Alâeddin Attâr'ın vefatının (802/1400) ardından Hisârşâdmân (bugün Tacikistan'ın başkenti Duşanbe) yakınlarındaki Hülgatû köyünde kurduğu tekkeye irşad faaliyetine başladı. En önemli müridi Nakşibendiyye'nin yayılmasında büyük hizmeti olan Ubeydullah Ahrâr'dır. Ya'küb-i Çerhî'nin vefat tarihi kaynaklarda 838 (1434) veya 851 (1447) olarak gösterilmişse de çoğunlukla 851'de öldüğü kabul edilmektedir; kabri Hülgatû köyündedir. Afganistan'ın Çerh kasabasında halkın Ya'küb-i Çerhî'ye ait zannettiği mezar ise atalarından birine aittir. Dârâ Şükûh, Çerh'ten geçerken Ya'küb-i Çerhî'nin atalarına ait bazı mezarları ziyaret ettiğini söyler. Çerhî, Tacikistan'da olduğu gibi asıl vatani olan Afganistan'da da saygıyla anılmaktadır.

Ya'küb-i Çerhî'nin bir oğlu on yedi yaşında iken vefat etmiş, tekkesinde yerine Yûsuf adlı diğer oğlu geçmiştir. Çerhî'nin ayrıca Abdullah Berzişâbâdî, Yûsuf Baykûlî ve Muhammed Kuhistânî gibi müridlerine hilâfet verdiği kaydedilmekteyse de Nakşibendiyye tarikatı Ubeydullah Ahrâr ile devam etmiştir. XVIII. yüzyıla kadar Hindistan'da Çerhî'nin neslinden gelen bazı kişilerden yaşadığı bilinmektedir. Şair Abdülkâdir Bîdil bunlardan Seyyid Mahmûd ile görüşmüştür. Çerhî'nin soyundan gelen başka bir kişiye de İmâm-ı Rabbânî'nin halifelerinden Muhammed Hâşim Kışmî zikir telkin etmişti. Ya'küb-i Çerhî sâlihlerle sohbetle önem vermiş, insan gönlünün bu sayede mâsivâdan kurtulacağını vurgulamıştır. Hafî zikrin ısrarlı bir savunucusudur. Tasavvuf yolunda bazılarının riyâzet ve mücâhede usulünü tercih ettiğini, bazılarının mücâhedeyle devam etmek-

Ya'küb-i Çerhî'nin Duşanbe'deki mezarı - Tacikistan

